

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 314/2017-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júna 2017 predbežne prerokoval sťažnosť Súkromnej strednej odbornej školy, Generála M. R. Štefánika 379/19, Trenčín, zastúpenej advokátom Mgr. Michalom Urbanom, Šafárikova 12, Trenčín, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 13 S 95/2013 a jeho uznesením z 8. decembra 2015 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sžo 6/2016 a jeho uznesením zo 7. februára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Súkromnej strednej odbornej školy o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. mája 2017 doručená a 29. mája 2017 doplnená sťažnosť Súkromnej strednej odbornej školy, Generála M. R. Štefánika 379/19, Trenčín (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného

porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 S 95/2013 a jeho uznesením z 8. decembra 2015 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sžo 6/2016 a jeho uznesením zo 7. februára 2017 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že krajskému súdu podala žalobu *«o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného – Štátnej školskej inšpekcie, IČO:31797857, Staré Grunty 52, 841 04 Bratislava, Školské inšpekčné centrum Trenčín, Hviezdoslavova 1, Trenčín a síce o Správy č. 3105/2012 - 2013 o výsledkoch inšpekčnej činnosti vykonanej v dňoch 10.9.2012, 12.9.2012 - 14.9.2012, 17.9.2012, 19.9.2012, 21.9.2012, 26.9.2012 a 11.10.2012 zo dňa 15.10.2012 u sťažovateľa /ďalej tiež len „správa“/ v znení Vyjadrenia zo dňa 27.11.2012 č. TN/2012/001570/00272 a Vyjadrenia zo dňa 27.11.2012 č. TN/2012/001571/00272 a rozhodnutí v nich uvedených a postupu žalovaného pri výkone predmetnej inšpekčnej činnosti»*.

3. Krajský súd o žalobe rozhodol uznesením z 8. decembra 2015 tak, že zastavil konanie a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Najvyšší súd uznesenie krajského súdu potvrdil svojím uznesením zo 7. februára 2017.

4. Sťažovateľka argumentovala, že *„konajúce súdy, nezobrali do úvahy skutočnosť a síce, že rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnych osôb priamo dotknuté...“*

Predmetná Správa o výsledku inšpekčnej činnosti /aj s ňou spojeným Vyjadrením žalobcu k správe a Stanoviskom sťažovateľa zo dňa 30.4.2013/ je tým úkonom správneho orgánu /Štátnej školskej inšpekcie/, ktorý má autoritatívny vzťah k jeho adresátovi /sťažovateľovi/ a správny orgán vystupuje v úlohe vykonávateľa štátnej moci, nie iba oznamovateľa. Výsledkom tohto postupu je zistenie porušenia všeobecne záväzných a interných predpisov a zároveň neuvedenie odstránenia zistených nedostatkov, pričom tieto výsledky a nedostatky správy majú za následok už uvedené zníženie objemu finančných prostriedkov v zmysle a odopretie možnosti postupovať v zmysle § 6a ods. 6 druhá veta zákona 597/2003 Z. z. /opätovné riadne financovanie/.

Opodstatnenosť tejto sťažnosti spočíva v tom, že domôcť sa ústavného práva na súdnu ochranu a možnosti vecne a v merite veci preskúmať správnosť konania na správnom súde, ktoré však bolo zas zákonnosť predmetných rozhodnutí Štátnej školskej inšpekcie, preskúmať údajné zistenie nedostatkov, rozporu školského vzdelávacieho programu so štátnym vzdelávacím programom je podľa nášho názoru možné len prostredníctvom konania na správnom súde, ktoré však bolo zastavené.

Neexistuje iná zákonná možnosť, opravný prostriedok ako preskúmať zákonnosť uvedeného rozhodnutia, správneho zásahu do práv a povinností subjektov. Uvedenú správu nemôže preskúmať Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR, ani prokuratúra. Podľa názoru súdov sa v podstate jedná o nepreskúmateľné rozhodnutie Štátnej školskej inšpekcie.

Krátenie normatívneho financovania školy je založené len na výsledku správy z inšpekčnej činnosti, ktorú orgány financujúce školu musia rešpektovať /a teda sa jedná o správne rozhodnutie zasahujúce do práv a povinností dotknutých osôb/. Vo veci poukazujeme na neskoršiu správu žalovaného č. 3189/2012 - 2013, na základe ktorej štátna školská inšpekcia konštatovala odstránenie nedostatkov v zmysle ktorej došlo k opätovnému plnému normatívne financovanie školy, takže aj predmetné výsledky zistení a hodnotení, zistenia nedostatkov v inšpekčných správach majú konštitutívny charakter individuálneho aktu pričom sa nemusí jednať iba o uloženie práva alebo povinnosti, ale môže ísť o zásah do záujmov subjektov konania (odporúčanie Rady Európy Rec (89)8).

Na základe skutočnosti, že konštatovanie porušenia všeobecne záväzných predpisov uvedených v napadnutej správe má za následok zníženie normatívneho financovania

a naopak neuvedenie odstránenia nedostatkov, ktoré v tom čase neexistovali /sťažovateľ existenciu uvedených nedostatkov neuznáva ani nikdy neuznal, teda že nedošlo k podmienkam zakladajúcim zníženie normatívneho financovania/ má za následok zásah do záujmov a práv dotknutých subjektov, žalobcu a to zníženie financovania spôsobené uvedenou správou, teda napadnutá správa zasahuje do práv a záujmov dotknutých osôb a podlieha súdnemu prieskumu.

Konajúce súdy ďalej opierajú zastavenie konania o neexistenciu opatrení, upozornení, odporúčaní, resp. iných pokynov, ktoré by mali autoritatívny charakter v žalobou napadnutej správe, pričom sa nesprávne vyrovnávajú s ostatnými individuálnymi aktmi obsiahnutými v správe, odmietajú ich existenciu.

Nie je pravdou, že by napadnutá správa o výsledku inšpekčnej kontroly alebo jej časti /okrem iného rozhodnutia uvedené na stranách 11. a 12. pod bodmi 1-4 – zistenie porušení všeobecne záväzných právnych a interných predpisov/ nemali charakter individuálneho aktu a nezasahovali do práv, slobôd a záujmov osôb.“.

5. Sťažovateľka tiež poukázala na skutočnosť, že „*napadnutá správa Štátnej školskej inšpekcie je zmätočná a nepreskúmateľná z dôvodu, že v nej absentuje konkrétny dôvod vydania s odkazom na príslušné porušené zákonné ustanovenie“.*

6. Sťažovateľka ďalej zdôraznila, že konanie „*Štátnej školskej inšpekcie je špecifickým konaním, nemajúcim v našom právnom poriadku žiadnu obdobu, keďže... je to nezávislý orgán, ktorý nemá právo nikto kontrolovať, nemožno naň podať riadnu sťažnosť v zmysle zákona o sťažnostiach, nakoľko samotné sťažnosti rieši opätovne orgán na ktorý je sťažnosť podaná, a v zmysle vyjadrenia žalovaného (Štátnej školskej inšpekcie, pozn.) nemožno jeho rozhodnutia preskúmať súdom napriek tomu, že sa jedná o rozhodnutia s vážnymi následkami“.*

7. Na podporu svojich tvrdení sťažovateľka poukázala na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 31/2011 z 25. augusta 2011, v ktorom najvyšší súd rozhodoval v analogickej veci.

8. Podľa názoru sťažovateľky v danom prípade ide „o rozhodnutie, ktoré spĺňa všetky podmienky súdneho prieskumu správnym súdnictvom a konajúci súd mali konať a rozhodnúť vo veci v zmysle podanej žaloby o zákonnosti predmetného rozhodnutia, rozhodnutí žalovaného a o ochrane práv a právom chránených záujmov sťažovateľa“. Nie je možné sa stotožniť s názorom konajúcich súdov, že táto správa nie je rozhodnutím, ale je len úkonom správneho orgánu, ktorého obsah nepodlieha prieskumu súdu v správnom súdnictve. Vyjadrenie Štátnej školskej inšpekcie (ďalej aj „žalovaný“) v správe, že došlo k nesúladu školského a štátneho vzdelávacieho programu, spôsobuje vznik významnej sankcie pre sťažovateľku vo forme zníženia financovania školy, a preto je rozhodnutím s konštitutívnym účinkom, ktoré má autoritatívny vzťah k sťažovateľke.

9. Sťažovateľka preto považuje zastavenie konania „za nesprávny procesný postup, ku ktorému nemal konajúci súd právny podklad, neboli splnené podmienky § 250 ods. 3/ O. s. p. na zastavenie konania a zároveň tým znemožnil sťažovateľovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“.

10. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné práva Súkromnej strednej odbornej školy... na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Sžo/6/2016 zo dňa 7.2.2017 a postupom a Uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/95/2013 zo dňa 8.12.2015 porušené boli.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Sžo/6/2016 zo dňa 7.2.2017 a Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/95/2013 zo dňa 8.12.2015 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd je povinný uhradiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia.“

alternatívne

„1. Základné práva Súkromnej strednej odbornej školy... na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Sžo/6/2016 zo dňa 7.2.2017 porušené boli.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Sžo/6/2016 zo dňa 7.2.2017 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd je povinný uhradiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia.“

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

13. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

14. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenejšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

17. Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú

neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

18. Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľky, ktorá namietala porušenie označených práv postupom a uznesením krajského súdu a postupom a uznesením najvyššieho súdu vydaného v odvolacom konaní.

19. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou proti Štátnej školskej inšpekcii domáhala preskúmania zákonnosti správy o výsledkoch inšpekčnej činnosti a rozhodnutí z v nej uvedených, ako aj postupu žalovaného pri výkone inšpekčnej činnosti. Krajský súd o žalobe rozhodol uznesením z 8. decembra 2015 tak, že zastavil konanie a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Najvyšší súd uznesenie krajského súdu potvrdil uznesením zo 7. februára 2017.

20. Podstatou námietok sťažovateľky je jej nesúhlas s rozhodnutiami všeobecných súdov konajúcimi v jej právnej veci, ktoré nerozhodli o jej žalobe meritórne, ale konanie zastavili dospejúc k právnenému záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné súdom. Zastavenie konania je podľa názoru sťažovateľky v danom prípade nezákonné, výklad aplikovaných právnych predpisov konajúcimi súdmi je nesprávny, nespravodlivý, svojvoľný a v konečnom dôsledku viedol k odopretiu spravodlivosti. Sťažovateľka uviedla, že rozhodnutie, ktorým žalovaný v správe o inšpekčnej činnosti konštatoval, že u sťažovateľky došlo k nesúladu školského a štátneho vzdelávacieho programu, čo spôsobuje vznik sankcie vo forme zníženia normatívneho financovania sťažovateľky, má konštitutívny účinok, teda i autoritatívny vzťah k sťažovateľke, a preto je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu v rámci správneho súdnictva.

K namietanému porušeniu označených práv postupom a uznesením krajského súdu

21. Ústavný súd konštatuje, že na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti postupu a uzneseniu krajského súdu, nie je daná jeho právomoc.

22. Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

23. Proti uzneseniu krajského súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky mal najvyšší súd v rámci odvolacieho konania, čo sťažovateľka aj využila. Tým je zároveň vylúčená v tomto rozsahu právomoc ústavného súdu, a preto v časti smerujúcej proti postupu a uzneseniu krajského súdu sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu označených práv postupom a uznesením najvyššieho súdu

24. Odlišná je situácia týkajúca sa tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti postupu a uzneseniu najvyššieho súdu.

25. Najvyšší súd ako odvolací súd v uznesení zo 7. februára 2017 poukázal na správnosť zistení a záverov krajského súdu a vo vzťahu k námietkam sťažovateľky, ktoré sa v zásade zhodujú s jej námietkami uvedenými v sťažnosti, a v relevantnej časti svojho rozhodnutia uviedol:

„Odvolací súd na základe podrobného preštudovania Správy o výsledkoch školskej inšpekcie č. 3015/2012-2013 konštatuje, že táto správa neobsahuje žiadne opatrenia, upozornenia alebo odporúčania resp. iné pokyny, ktoré by mali autoritatívny charakter vo vzťahu k žalobkyni a ktoré by mohli vzhľadom na svoj obsah byť považované za

rozhodnutie. Žalovaná v preskúmvanej správe v podstate len konštatovala zistený stav, splnenie či nesplnenie už skôr uložených opatrení a odporúčaní, no k uloženiu ďalších opatrení v predmetnej správe nedošlo.

Ústavný súd Slovenskej republiky, ako aj Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach síce vyslovili, že predmetom preskúmania súdom môžu byť i rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré nemajú formálne náležitosti, avšak za splnenia podmienky, že sa dotýkajú alebo sa môžu dotknúť práv a právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb. Vzhľadom k tomu, že predmetná správa obsahuje len zhrnutie a konštatáciu zistených skutočností počas vykonanej kontroly, nemá konštitutívny charakter individuálneho aktu a nezasahuje do práv a právom chránených záujmov či kontrolovaného subjektu, tak ani do práv a právom chránených záujmov akýchkoľvek iných fyzických či právnických osôb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 3Sžo/6/2012 zo dňa 03.04.2012 poukázal na § 38 ods. 4 zákona č. 596/2003 Z.z., podľa ktorého sa na rozhodovanie podľa tohto zákona vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (správny poriadok) a na základe tohto dospel k záveru, že školská inšpekcia musí rozhodovať podľa správneho poriadku, t.j. aby bol výsledok činnosti školskej inšpekcie spôsobilým predmetom prieskumu správneho súdu, musí sa jednať o rozhodnutie vydané v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi a musí obsahovať predpísané náležitosti, a teda výrok, odôvodnenie a poučenie.

Rozhodnutím správneho orgánu je každé rozhodnutie, ktorým sa zakladajú, menia, rušia alebo môžu byť priamo dotknuté práva a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb. Súdna prax trvá na tom, že preskúmať je prípustné len rozhodnutie, ktoré bolo objektívne poznateľným spôsobom vydané, doručené alebo iným obdobným spôsobom sprístupnené právnickej osobe alebo fyzickej osobe. Preskúmaniu rozhodnutia v správnom súdnictve nebráni, ak správny orgán použije formu, ktorá neobsahuje všetky inak predpísané náležitosti správneho rozhodnutia podľa všeobecných alebo osobitných procesných predpisov upravujúcich administratívny proces. Ak nejde o rozhodnutie, ale len o úkon správneho orgánu, ktorého obsah nemá autoritatívny vzťah k žiadnej osobe, taký úkon nepodlieha súdnemu prieskumu. Základným rozlišovacím znakom takeého úkonu je to, že správny orgán nevystupuje v úlohe vykonávateľa štátnej moci, ale len v pozícii oznamovateľa, alebo orgánu zodpovedného za agendu potvrdení, overení, sťažností a pod.

Kedže predmetná Správa o výsledkoch školskej inšpekcie nespĺňa náležitosti rozhodnutia podľa správneho poriadku a ani neobsahuje žiadne opatrenia ani iné pokyny, ktoré by mali konštitutívne účinky či charakter individuálneho aktu, najvyšší súd konštatuje, že táto správa nie je rozhodnutím (a to ani neformálnym), ale je len úkonom správneho orgánu, ktorého obsah nemá autoritatívny charakter k žiadnemu subjektu, a teda predmetná správa nepodlieha prieskumu súdu v správnom súdnictve. Odvolací súd sa plne stotožnil so závermi krajského súdu a má za to, že krajský súd napadnuté uznesenie riadne odôvodnil.“

26. V súvislosti s námietkami sťažovateľky ústavný súd konštatuje, že v právnej veci sťažovateľky už bolo na krajskom súde ako súde prvej inštancie, ako aj na najvyššom súde ako odvolacom súde vedené konanie o preskúmanie správy o výsledku inšpekčnej činnosti z 25. februára 2011, ktoré bolo krajským súdom zastavené podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku z totožného dôvodu, a to že predmetná správa nepodlieha súdnemu prieskumu. Na základe odvolania sťažovateľky najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Sžo 6/2012 z 3. apríla 2012 rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že súčasťou správy o inšpekčnej činnosti nemôžu byť opatrenia. V opačnom prípade (ak sú opatrenia uložené priamo v správe) je potrebné správu o výsledku inšpekčnej činnosti považovať za rozhodnutie a spôsobilý predmet súdneho prieskumu. Po vrátení veci krajskému súde bolo vo veci rozhodnuté rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 S 36/2011 z 18. júla 2012, ktorým bola predmetná správa v časti, ktorou boli sťažovateľke uložené pokyny, zrušená a vec bola vrátená žalovanému na ďalšie konanie. Sťažovateľka v súčasnosti namieta nezákonný a ústavne neudržateľný postup všeobecných súdov pri súdnom prieskume nasledujúcej správy o inšpekčnej činnosti u sťažovateľky z 18. apríla 2013.

27. Podľa názoru ústavného súdu namietané uznesenie najvyššieho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu, a teda

ani krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Najvyšší súd podrobil prieskumu uznesenie krajského súdu o zastavení konania, ktoré po preštudovaní obsahu posudzovanej správy o inšpekčnej činnosti vyhodnotil ako vecne správne dospejúc k právnemu záveru, že predmetná správa neobsahuje žiadne opatrenia, upozornenia ani odporúčania, ale len konštatuje splnenie či nesplnenie skôr uložených opatrení.

28. Ústavný súd ďalej dodáva, že k odopretiu práva v zmysle § 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v zásade dochádza až meritórnym rozhodnutím správneho orgánu, ak sa v právnej sfére dotknutého subjektu prejavia konštitutívne účinky správneho rozhodnutia. V tejto súvislosti a zohľadňujúc zásadnú námietku sťažovateľky o krátení normatívneho financovania jej činnosti v dôsledku záverov vyplývajúcich zo správy o inšpekčnej činnosti ako najvýznamnejšieho následku tejto správy zakladajúcej jej konštitutívny účinok ústavný súd konštatuje, že z vyjadrenia žalovaného k odvolaniu sťažovateľky vyplýva, že u sťažovateľky k predmetnému dôsledku nedošlo, keďže sťažovateľke bol vyplácaný normatívny príspevok v plnej výške.

29. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné argumenty. Najvyšší súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil, z akých dôvodov potvrdil uznesenie krajského súdu, pričom jeho právne závery možno z ústavného hľadiska považovať za akceptovateľné a ústavne udržateľné. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu (ani krajského súdu) nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom skutkových omylov a právnych názorov všeobecného súdu. Ingerencia ústavného súdu do

výkonu tejto právomoci všeobecného súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom v okolnostiach daného prípadu by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetná interpretácia týchto právnych predpisov najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje.

30. Ak sťažovateľka v sťažnosti poukazovala na právne závery najvyššieho súdu v analogickej veci obsiahnuté v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 31/2011 z 25. augusta 2011, ústavný súd konštatuje, že v tam súdnej veci išlo o odlišné skutkové okolnosti, keďže predmetom súdneho prieskumu bola zápisnica o prerokovaní Protokolu o výsledku o kontroly dodržiavania zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vydaná Úradom pre verejné obstarávanie, v dôsledku ktorej Ministerstvo pôdohospodárstva a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky odmietlo poskytnúť nenávratný finančný príspevok.

31. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva na súdnu ochranu a práva spravodlivé súdne konanie neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

32. Ústavný súd preto v tejto časti sťažnosť sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

33. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júna 2017